

SZÉKESEFEJÉRVÁR.

TÁRSADALMI HETILAP.

A városi és megyei hatóság, gazdasági-egylet, iskolatanács, s a tanítók és községi jegyzők egyletének

A lap ára
házhöz hordással vagy postán küldve:
Egy évre 4 frt.
Fél évre 2 frt.
Negyed évre 1 frt.

Hirdetmény
a bélyegdíjon felül, minden három hasábos petitsor:
Megrendelőinktől 6 — nem megrendelőinktől 8 krétt
igtattatik be.

KÖZLÖNYE.

Megjelen minden vasárnap.

4. szám.

A lap szellemi részét illető közlemények a „Székes-
fejérvár” szerkesztőségének (Széchenyi-utca 164. sz.)
czimzandók; — a lap ára, hirdetmények és a hirdeté-
nyi díjak **Klökner Péter** kiadó könyvkereskedésében
vétetnek fel. — Nyiltérben megjelenő közlemények után
három hasábos petitsorért 10 kr. fizetendő.

Bérmentetlen leveleket csak ismert kéztől fogadunk el.

✂ Kéziratok nem küldetnek vissza. ✂

Segítsünk szenvedő embertársainkon!

Az időjárás mostoha volta és az ehhez járó szerencsétlen körülmények következtében anyagi viszonyaink nemcsak a jelenben már sujtók, de ennél még nehezebb, még sujtóbb körülmények fognak következni — az előjelek s az eddigi állapotokból nemcsak gyanítva, hanem logice következtetve is — az ez évi tavasz beálltával. E sujtó viszonyok, melyeket most már mint bizonyosat állíthatunk, s melyek az előzményekből rideg következetességgel folynak — nemcsak a vagyonosb osztályokra lesznek nehezen elviselhetők, ugy a középosztályra sujtók, de a különben is szegény alsóbb néposztályra, mely tőkéhez nem nyulhat, mert egy évről más évre éldegél nyári keresményéből, — még sujtóbb, még nehezebb lesz mindannyinál, mert ezen osztály, nemcsak azt nélkülözi, mit más osztályok, t. i. a jobblétet, a nagyobb költsékeztést, de a legfőbbtől lesznek, vagy már vannak is megfosztva — a mindennapi kenyértől, az élelemtől, s ki vannak téve, nem egyesek, nem családok, de ezerek a legvégső, a legirtózatossá inségnek. Nélkülözhetünk mindent, megvállhatunk mindentől mi gyönyört ad e földi életben, de mit nélkülözni nem lehet, mitől testünket meg nem foszthatjuk az az élelem.

Sokan sujtva érzik magukat már azáltal is, ha vágyaik nem teljednek, ha bármily csekély kívánalmaik vannak s ezek vagy nem úgy mennek teljedésbe, mint kívánták, vagy épen nem — már panaszkodnak a sors csapásai ellen, pedig csak azok nem teljednek, mi fentartásuk mellett majdnem felesleges, mit mégis, habár csekélyebb anyagi jólét mellett el lehet tűrni, el lehet viselni.

Mit szóljanak ehhez azok, kik az idők és viszonyok hatalmánál fogva, csak egytől, de a legtöbbitől és így mindentől — a mindennapi kenyértől lettek megfosztva.

A népnek egy tetemes része szenved és küzd az inség irtózatossá hatalmával. A mult év szerencsétlen eseményei nemcsak sokakat családfentartóitól fosztott meg, elhalván a nagyban dühöngő járványban, és sokakat így véginségre juttatott, de az időjárás mostohasága e mellett még igen sokat, kik ép erővel bírtak, a mindennapi kenyértől fosztott meg. Ily mostoha viszonyok közt, midőn embertársaink — a nép egy része éhséggel küzd, nem nézhetjük egykedvűleg az események folyását, nem engedhetjük azt, hogy azok rideg következetességgel ragadják áldozataikat el.

A haza nagy részében részint jótékony egyletek, részint egyesek kitartó buzgalommal folytatják kegyeletes munkájukat segitendő a szenvedőkön, gyűjtve azok számára kegyes adományokat, hogy segítsenek azok nyomorán, megmentsék őket a véginségtől.

A mások által megkezdett utat mi sem hagyhatjuk el, mi sem maradhatunk mások nemes igyekezetétől távol, nekünk is tennünk kell; mert mind városunk, mind megyénk területén részint a járvány, de főleg az időjárás mostohasága folytán vannak, de főleg a tavasz közeledtével lesznek olyanok — egyesek és családok, kik éhséggel küzdenek és a beálló tavasz folytán annak áldozataivá lesznek.

Mint a megyei és városi érdekek képviselője és hírlapi közege, kötelességünknek érezzük felszólalni s közönségünket figyelmeztetni, hogy siessenek szenvedő embertársainkon segiteni.

E megye és város közönsége, mely a jótékony-

ság kegyeletes mezején mindég az első közt szerepelt, hisszük és reméljük, hogy most is ott fog szent kötelességének teljesítésében az első közt működni. Hiszük és reméljük ezt annyival inkább is, mert most saját körünkben, saját házaink küszöbén köszöntött be az inség.

Nem kell most messze keresnünk, hogy hol tehetünk szenvedő embertársaink javára jót, az éhség itt van a kapuk előtt. Hideg és száraz kezével a mi ajtónkon is bekopogtatott!

Szólunk egyesekhez, szólunk főleg a jótékony irányu egyletekhez: Segítsenek a szenvedőkön, segítsenek inséggel küzdő embertársainkon. Gyűjtsék össze felesleges filléreiket, a kevés, de jószándéku kegyes adomány is szívesen fogadtatik, s kevésből jöhet annyi, melylyel a szenvedőkön lehet segiteni.

A legközelebb megkezdődött farsang idejét is használjuk fel, kövessük más városok és vidékek nemes példáit, s még a multság idejét is jótékony-ságra mozdítsuk elő; mert „a ki másnak ártatlan örömein, szerencsén örülni nem tud, s a ki másnak szenvedéseit részvétlenséggel nehezíti, az nem érdemel, nem nyer szeretetet másoktól, mert a szeretet csak szeretésnek lehet jutalma.”

Az emberiség iránti szeretettel keblünkben siessünk a szenvedők könyeit letörteni. Siessenek pedig főleg azok, kik alkalommal és tehetséggel bírnak a szenvedőkön segiteni egyesek úgy mint intézetek.

Sem városunk, sem megyénk területén tudomásunk szerint — még eddig, a mult évi szerencsétlen viszonyok által sujtottak javára jótékony irányu estélyek vagy tánczvigalmak nem rendezettek, sem ez iránt gyűjtések nem folytattak; részünkről tehát a fentebbiekben megtettük az első lépést, midőn egyesek s intézetekhez fordulva azokat jó tettekre fel-

TÁRCZA.

Még van hitem....

Még van hitem; a kétség hollószárnya
Még nem fűd el végkép lelkemet;
Az ábránd, ez a bággyadt őszi napfény
Még néha biztat, néha hiteget.

Még hallom, a mint fenn a magasságban
Borongó árnyak sutogása kél:
„Habár másénál nincs is több erénye,
De ám nem is gonoszab a többinél.”

Szivemnek van még egy-két édes álma,
Mely fel-felvillan, mint a meteor,
S lelkembe' néha, mint az örvény árja,
A szent eszméknek végtelenje forr.

És kezdek újra bizni, s régi rabként,
A kit láncz nyüzgött, vérzett oly soká,
Roskadva bár, de kéjtől ittasultan
Megindulok a meredek fokán.

Szivom megint a szabad, tiszta léget,
Mely, hogy biztasson, édes csókot ad,
S egy-egy dalt csal ki ajkamról a napfény,
Dalt, mint a régi, édest, boldogtat;

Oly drága terhem újra ez az élet,
Oly megszokott, hű társam lesz a gond,
Átkot, nyomort hideg mosolylyal nézek,
Mig üldöznek az utlan utakon;

Bizom megint asszonyban, szerelemben,
— Sokszor méregbe' rejlik gyógyerő —
Kéj lesz, lelkemnek sajkását ha érzem,
Isten felé von az, mi leverő;

S megyek tovább... nem új immár az ösvény,
Hogy várnék rajta vezető kezét;
Megyek utánuk, kik dalolva küzdenek
S dalolnak, mig csak el nem vérzenek.

Udvardy Géza.

Nők a kávé mellett.

— Freskó-beszély. —

Irta: EDGÁR.

(Folytatás.)

Aurélia észrevette magát.
— Azt én rám ne tessék fogni, hogy azt mondtam
néki, hogy semmiházi. Sokkal műveltebb vagyok...

E pillanatban, képéből kikelve, rohant egy szép-
lős arcu siheder, zöld kötővel díszítve a verendára:

— Tensasszony! — lihegő odarohanva Lambert
Joachimné asszonyhoz — tessék hamar hazajönni, a
nemzetes ur meghalozott... azaz hogy nagyon beteg
... beleütött a — „krach,” a bécsi krach... telegram-

mot kapott, hogy megbukott a börze... azért akar meg-
halálozni.

Lambertné elsáppadt s felugrott; a többiek pedig
elnémultak.

„Nem megmondtam!” — gondola Szendeyné gú-
nyos kárörömmel.

— Bocsánat! — mondá Alfonzine urhölgy, kávéját
otthagya s fölemelkedve, — férjem nagy összegekben
játszott a bécsi börzén s a veszteség, mely a börzevi-
lágot érte, gyengeszívü férjemet mértéken túl leverte.

— Ah, Joachim barátom nagyban játszott a bör-
zén! — kiáltott fel Gyomrossy Agost pathetikus hangon.
— A krach beütött az osztrák államba. A miniszterek
páciban lesznek.

Alfonzine urhölgy fanyar pukedlit csinált a társa-
ságnak s lehetőleg tekintélyes arccsal távozott.

— Itt van ni! — szolt Szendeyné — mást kigú-
nyol és éppen ő esik ebbe a bajba.

— Már az igaz — jegyzé meg Csalmayné — még
csak a kávéját se itta meg ijedtében.

— Szörnyü affektáns teremtés! — folytató Szen-
deyné, egyenesen az aranyarkantyus vitézhez intézvén
szavait, ki helyeslőleg bólintott, — nem látták, milyen
grátiával akarta palástolni ijedtségét?

— Szerfelett való figyelmetességgel vizsgáltam vala
— felelé a consiliárius ur, ékes dialektikával.

— Alfonzine igen jó barátom — mondá a tobák-
gyűlölő kisasszony, — meg kell vallanom, hogy túlsá-
gosan sokat hisz magáról.

hívtuk. Még egyszer fordulunk hozzájuk s még egyszer hívjuk fel megyénk és városunk közönségét: hogy siessenek szenvedő embertársaink könyűit letörölni; mert van türebben is határ s egyetlen egy könnyű alatt, vigasztalást nem lelve már, sok szenvedő szív megszakadt.

Hisszük, hogy szavunk nem lesz pusztába kiáltó szózat, mely elhangzik a könyörtelenség messze ködébe; hanem szózat, mely a szenvedők iránt könyörre talál a szivekben.

Magyar írók névtára.

Közlő: Moenich Károly.

Januarius 6.

1686. szül. Gyöngyösön Hevesmegyében Gyalogi János, jezsuita, egyházi író. († Budán élte 75 ik évében 1761. május 29. P. F. V. n. és F. et D. M. I. é. 1722. szül. Ponoron Hunyadmegyében Erdélyben Ponori Thewrewk János. — P. F. V. n.

1763. szül. Kassán Abaujmegyében Vásáros naményi Eötvös Ignác báró, bölcsészettudor, Gömör és Hontmegye főispáni helytartója s Abaujmegye valóságos főispánja, koronaőr s kir. főpohárnokmester; jogtudományi író. († Budán 1838. június 12.) Szent-István társulati Encyclopaedia.

1809. szül. Bélán a Szepességben Petzval Otto, mathematicai író. — Acad. rendes taggá választott 1858. december 15-én.

1816. szül. Gyöngyösön Hevesmegyében Spetykó Gáspár, írói álnévén: Avar, lantos költő. — F. et D. M. I. é.

1822. szül. Nagy-Lónyan Bereghmegyében Lónyai Menyhért, jeles nemzetgazdászati író, 1848-ban népképviselő és államtitkár, 1867-ben magyar, 1870-ben közös pénzügyminiszter, legujabban grófi rangra emeltetett; academ. levelező taggá 1858. decz. 15-én — tiszteletivé 1861. dec. 20-án — alelnökké 1866. april 15-én választott. — P. F. V. n. és F. M. I. é. Girókuti tévesen január 7-ére teszi születését.

1829. † Brünben Morvaországban Dobrovszky József, cathol. áldozár, jeles történetíró s magyar- és szláv nyelvbuvár. (Szül. Győrött 1753. aug. 17-én.) P. F. V. n. és Eduard Maria Oettinger „Moniteur des Dates.“ — Pesti Frigyes két helyet nevez D. szülőhelyének, az egyik helyen „A Világtört. napjai“ I. köt. 29. l. egyezik Oettingerrel, ki Győrt mondja születési helyének, egy másik helyen ellenben: II. 206. l. azt mondja, hogy D. Jermeten Magyarországon született; ily helynevet azonban sem a magyar, sem pedig az erdélyországi helynévtárban felfedezni nem tudtam.

Januarius 7.

1790. szül. Szombathelyen Vas megyében Szaniszló József, kanonok, egyházi, bölcsészeti és jogtudományi író. F. et D. M. I. é.

1795. szül. Bögötén Vas megyében Szilasy János, cathol. áldozár, nevelészet, bölcsészeti és hittudományi író; acad. vid. rendes taggá 1830-ban vál. († 1859. novemb. 4-én.) P. F. V. n. és F. et D. M. I. é.

1804. szül. Sarkadon Biharmegyében (sokan tévesen Nagyváradot említik születési helyének.) Csatószegi Csató Pál, (kereszteltetett Gyulán január 9-én.) nyelvész és publicista, s beszély- és drámaíró. Acad.

— Pedig bizony nagyon rossz kávékat produkál! — indignálódott Virginia kisasszony, ki nem volt képes elfeledni, hogy Lambert Joachim ur először neki udvarolt. — Ah, de mily véletlen szerencse!

Egy jól táplált, bóbíttásfejú asszonyság czamagott a verendára. Ez Tükörhegyi Richárdné asszonyság, nagy tekintély a „kávézó“ körökben. Csupa méz-máz, csupa éles satyra — a mint jön.

— Bon jour mesdames, bon appetit! — kiáltá dicséretreméltó tudományossággal — Honny soit qui mal y pense! Nem tehetek róla! ah, mint elfáradtam. Bocsánat kedves barátom! a világért sem iszom kávé. . . . megütne a guta. . . . Csak egy kicsit leülök. . . . No már így. . . kevés kávéval, sok tejjel! Csókollak! Par dieu! Pokoli idő! . . . kérlek még csak egy cseppecske fekete kávé! —

A senatorné, ki addig aránylag keveset szokott beszélni, míg a második findza kávé ki nem iszsa, olyanformát gondolt magában, mintha az ördög hozta volna ide Tükörhegyiné asszonyságot. Pedig hát igen jó barátok voltak, majd megették egymást.

Éppen most ment el Lambertné, — mondá a senatorné szánó gúnynyal — el akart ájulni a lelkem, csupa kedvességéből, mint a hogy a nagy urinók teszik. Oh de különös egy asszony!

— Találkoztam vele, — viszonzá Tükörhegyiné. — Olyan fehér volt, mint a puder. Hjah! lelkem: l'homme propose, dieu dispose. Oh be felséges kávé!

A senatorné is felségesnek találta: — Már az igaz. Másutt nem lehet ilyet inni. (Ezt mindenütt elmondja.)

levelező taggá 1832-ben választ. († Pozsonyban 1841. február 15-én.) P. F. V. n. és F. et D. M. I. é. Az „Ismerettár“ nem közöl napot sem születése, sem halálzására nézve.

1813. szül. Tatán Komárommegyében Perlaky László, piarista, nyelvészeti író. — P. F. V. n. és F. D. M. I. é.

1817. szül. Székesfejevártot Daniss Zsigmond, cath. áldozár, írói áljegye: „K. Zs.“ volt, szépirodalmi s egyházi író és lantos költő. († 1863. april 21-én.) F. et D. M. I. é. — Az „Ismerettár“ születésének napját nem közli.

1824. szül. Szendrő-Laádon Borsodmegyében Fínkei József, történeti és nyelvészeti író, reform. sárospataki reform. tanár. I. F. et D. M. I. é. († Sárospatakon 1872. decemb. 20. l. „Fővárosi Lapok“ 1872. évi 295. sz.)

1863. † Terhes Sámuel, reform. lelkész, egyházi és szépirodalmi író. — Szül. Sályban Borsodmegyében 1784. december 12. — P. F. V. n. (A „Vasárnapi Ujság“ 1863. évi 23-ik száma, 1783. november 25-ére teszi születését.)

1866. † Székesfejevártot Farkas Imre, székesfejevári cathol. püspök, bölcsészettudor, egyházi író. (Szül. Zámolyon Székesfejevármegyében 1788. aug. 9-én) Oettinger „Moniteur des Dates.“

Januarius 8.

1677. szül. Sorostélyon Alsó-Fejérmegyében Erdélyben Teleky Pál gróf, erdélyi tudós. († Kendi Lónán Dobokamegyében Erdélyben 1731. nov. 13.) P. F. V. n.

1804. szül. Kovácsavágáson Abaujmegyében Szigeti Wurga János, reform. — bölcsészeti, nevelészet és természettani író; academ. level. taggá 1835. sept. 14-én választ. — P. F. V. n. és F. et D. M. I. é.

1807. szül. Dobapinkócson, mely helyet most már Somlyóvárnak neveznek, Veszprém megyében Schirkhuber Mór, kegyes rendű tag, történeti, természet- és gazdasági író, academ. level. taggá az academ. almanach szerint 1858. dec. 15-én választott. F. et D. a M. I. é. ban tévesen 1847-re teszi megválasztását.

1845. † élte 59-ik évében Gál Domokos, világi létere jeles hittudós s vallástudományi író, Pascal és Bossuet fordítója, s a ki ezért magát némelyek által magyar Pascalnak nevezteté. (Szül. 1786.) P. F. V. n. és F. et D. M. I. é.

(Folytatása következik.)

A népiskola

5. 6. osztálya szükségességének tárgyában.*

Városunk nevelésügye előmozdításának érdekében a „Székesfejevár“ hasábjain legközelebb két, bár különböző jellegű tanodák szolgálatában álló, de a nevelés ügyeért hön buzgalkodó néptanító felszólalt. Az úgy általános érdekességénél és nagy horderejénél fogva én is néhány megjegyzést fogok koczkatatni, annál inkább, mivel Klingenberg kartársam majdnem érintetlenül hagyott oly körülményt, mely iskolánk virágzására nagy befolyással bír.

Göbel ur a belvárosi fitanodának fogyatkozásait tárván szemünk elé, ad oculos vezet a tanügy élén álló férfiaknak a jelenlegi rendszer czélszerűtlenségét

* Mult számunkból kimaradt.

Szerk.

— Ah, kedves Mariem, kegyed itt? Hát nem is hallotta még? . . .

— Mit?

— Mon dieu! az egy valóságos scandal! A kegyed bátyja compromittáltott, csúfosan compromittáltott. A casinóban kártyáztak s Fellegváry azt mondta neki, hogy hamisan játszik, csal a tételekkel. . . .

— Ah! a nyomorult! — sikoltá Marie kisasszony felszökve s aztán visszaajulva a székre. — És bátyám?!

— Dühösködött, sértette Fellegváryt, akkor ez arczul ütötte s végre kidobták a casinóból.

(Tehát ez is a maga verembe esett.)

— Ah! sohajtá Aurélia megkönnyebült kebelével. Marie kisasszony pedig nem törődött semmivel és rohant egyenesen haza. Az ott maradtak pedig nevettek a „félbolond“ leányon, ki mindig verseket szaval a helyett, hogy dolga után látna.

Most a senatorné vitte a füzerepet: be nem állt a szája.

— Milyen hóbotos egy teremtes! az embert majd halálra ijeszti szavával. Olyan, mint egy örült; nem is hiszem, hogy nem az. Aztán a bátyja! Pfüj! egy Kartenmacher, egy spiller. És mégis Fellegváryról mondta, hogy hamisan játszik. Skandalum! valjon be fogják-e csukni?

Aurélia kisasszony szive hangosan dobogott.

„Ah, ha szeretne még! . . . ha visszatérne hozzám, bocsánatot kérve, örök szerelmet ígérve!“ — gondolta.

(Vége következik.)

és tarthatlanságát. Mert ha igaz, hogy még a laicus is megértheti, hogy a nagy tárgyhalmaz miatt egy „beható, a tárgyakat gondosan részletező, a gyermek jövőjére nézve üdvös befolyású eljárást követni minden erőltetés mellett is alig lehet.“ — ugy az avatott még inkább befogja látni annak igazságát, hogy a II. osztály végeztével — egyebektől eltekintve — a gyermek, ki csak imént a nézeti oktatásban részesült és a számozást 1—100 gyakorlá, nem kezdhet a realiakba és a III. osztályt végzett gyermek a középtanodába még jó képességek mellett sem léphet át egész jövőjének koczkatatása nélkül. Hanem a II. osztály végeztével, különösen tulterhelt osztályokban, még két éven át a bővített nézeti oktatás szolgál tassa az anyagot a szó- és írásbeli gondolkifejezéshez, valamint a fejbéli és a táblán való számozás is még két éven át gondosan gyakoroltassék és csak a felállítandó 5. és 6. osztályoknak tártassanak fön a realiak. Ami pedig ama expedienst illeti, hogy a III. osztályban két évfolyamnak tárgyai adatnak elő, azt mi is egészen elhibáztottnak tartjuk, valamint nem helyeselnénk, hogy a különben jó tanuló kérdésre kárhoztassék, a mennyiben két évig kellene ugyanazon egy osztályban, ugyanazon tárgyakat hallgatnia. Az 5. és 6. osztály felállításánál azon szülők, kik iparos életre szánták gyermekeiket, egész megnyugvással küldhetik azokat ide, hol szellemileg és testileg fognak gyarapodni és nem jönnek meghasonlásba az iskolával, mely csak az életben nélkülözhetlen tantárgyakat közöl velök, másrészt a 4. osztályból a középtanodába átlépendő gyermekek a népiskolában nem fognak tulterhelteni a koruknál fogva meg nem emésztendő tantárgyakkal. Áttérve Klingenberg kartársam czikkére és az abban foglalt abbeli kérdésre, valjon az 5. és 6. osztály felállítása után helyeselnék-e a gyermekeknek a 4. osztályból a középtanodába való átlépése — erre, föltéve a gyökeres reformot, melynek ezen intézetek élébe néznek — határozottan igen-nel felelünk. Csakhogy e véleményemet nem terjeszthetem ki a mi iskolánkra, (az izr. községnek 5. osztályú iskolájáról lévén szó) mert nem megváltozott viszonyoknak és az oktatásügynek a legközelebbi multban vett hatalmas lendületének köszöni tanodánk az 5. osztály létrejöttét, hanem községünk még az absolutismus idejében megakarván felelni a vallásos élet parancsolta igényeinek, meg a német nyelvnek lehető tökéletes tudását is követelvén az iskolából kilépett tanulóktól — hogy iskolánk a kormánytól előszabott pensumot is elérje, föllátta az előkészítő osztályt, melyet mi tanítók újabb időben, miután de facto 5. osztály létezik, a kormányval szemben első osztálynak nevezünk el és így a volt 4. osztályból lett 5. osztály. De valamint nem hisszük, hogy a gymnázium meg realiskola a belvárosi fitanodának 3. osztályából, mely egyszersmind 4. osztály is, a fön érintett okoknál fogva szedje contingensét, ugy tanodánk 4. osztályára nézve is kérelmezzük az illető tanári testülektől az eléggé indokolt megszorítást.

Ez volt a noli me tangere tisztelt kartársam czikkében, és különösen ennek földerítésére irányozvák soraim. Alföldi Lipót.

Hatósági élet.

Pályázat.

Székesfejevár szab. kir. város házipénztári hivatalánál egy 800 ft. évi díjazással kapcsolatos *ellenőri állomás* üresedésbe esvén, e szerint felhivatnak mindazok, kik ezen választás után betöltendő hivatalt elnyerni óhajtják, hogy rendes okmányokkal ellátott kérvényeiket 1874. évi január hó 29-ig a törvényhatóság igtató-hivatalához benyujtani el ne mulasszák, — maga a választási cselekmény a jövő évi február hó 3-án tartandó közgyűlésen levén megejtendő.

Kelt az 1873. évi december hó 22-én tartott rendes havi közgyűlésnek határozatából.

Novák Kálmán m. k., polgármester.

Arlejtés.

Székesfejevár szab. kir. város részéről az 1874. évre szükségelt ruhaneműek beszerzése arlejtés utján fogván eszközöltetni, felhivatnak mindazok, kik abban részt venni kívánnak, hogy az e tárgyban folyó évi január 27-én d. e. 9 órakor a városház teremében tartandó nyilvános arlejtésen bánatpénzzel ellátva megjelenjenek. — A szükségelt ruhaneműek kimutatása, valamint az arlejtési feltételek alulirotnál megtekinthetők. — Székesfejevártot 1874. jan. 19-én.

Szepelt Nándor m. k. gazd. tanácsnok.

Egyletek és intézetek.

— A *felsővárosi-olvasókör* f. hó 18-án tartotta fél éves, ez alkalommal egyszersmind újabb két évre alakuló közgyűlését. Liszits István mint a kör elnöke üdvözölte az egylet tagjait, kiknek buzgó tevékenysége által reményli helyrehozhatni a már mutatkozott egyleti hanyatlás kárait; reményli, hogy újra élni és hatni fog az egylet társadalmi, nemes czéljainak elérésében.

A napirend tárgyalása közben K. S. egy kiváló figyelemre érdemes indítványát elemezte: a *népkönyv-*